

De boodschap van de Grootmoeders

‘April 2011’

We worden tot een deken van goud geweven

Mensen met een gevend hart vragen zichzelf af wat ze gedurende deze tijden van radicale verandering kunnen doen. “Hoe kunnen we helpen?” vraagt men zich af. Het feit dat jij deze nieuwsbrief leest bevestigt dat ook jij jezelf deze vraag gesteld hebt.

De Grote Raad van de Grootmoeders is hier om onze planeet stabiel te houden gedurende deze tijd, om al het leven op aarde te verheffen en te zegenen. Terwijl de pijn van de menselijke ontkenning van het Goddelijke groter wordt en de verschuivende energieën van de Aarde toenemen, zo gaat ook ons werk met de Grootmoeders voort. Enkele dagen geleden ging ik naar hen toe met de vraag wat we op dit moment kunnen doen om te helpen.

Nauwelijks waren deze woorden uit mijn mond of de Grootmoeders brachten een handvol draden naar voren en zeiden: *"strengen van goud"*. Ze zagen eruit als een illustratie van Repelsteeltje, het sprookje van lang geleden.

Een warboel van draden in de kleuren amber, roze, rood, oranje en geel werden verzameld op de grond. Door hun glans leken het net hele grote juwelen. Terwijl ik me afvroeg waarom me dit getoond werd, spraken ze. *"Wat hier voor je ligt,"* zeiden ze, al wijzend naar de berg van draden, *"is slechts een afspiegeling, een afspiegeling van een schoonheid die veel groter is dan dit. Deze draden staan voor de stralende harten van hen die zich tot ons werk aangetrokken voelen. Elk hart heeft een specifieke tint goud en elk hart is kostbaar."* En terwijl ze spraken begonnen ze de draden te verzamelen.

Hun vingers vlogen over de draden. Ze trokken hen samen waardoor er een gouden weefsel ontstond. "Oh!" zei ik, terwijl de betekenis tot me doordrong. "Grootmoeders, jullie zijn *ons* aan het weven, nietwaar? Wij worden geweven tot een deken!" Ik lachte terwijl ze me naar zich toe trokken. Ze trokken me naar binnen, samen met vele anderen. En ze trokken mijn 'draad' over een ander zijn draad waarna ik weer onder een andere draad verdween. Zo verbonden ze elk van ons. De vloeiende beweging van het weven voelde aan als een dans. Hun naalden begeleidden ons, en terwijl we langs elkaar gleden gloeiden onze gezichten met stijgende verbazing. Er klonk een gelach door de lucht en we gaven elkaar schouderklopjes en omhelzingen terwijl we voorwaarts bewogen. "Ik houd van deze dans!" riep ik met tranen van geluk uit en toen ik opkeek, merkte ik dat iedereen lachte en elkaar omhelsde.

"Onze harten openen zich meer en meer", zei ik. "Het geeft zoveel plezier. Het is net carnaval. Vreugde en nog meer vreugde!" riep ik huilend van geluk. "Iedereen is van binnenuit verlicht!"

Ik keek naar de gezichten rondom mij. Ook in hun ogen kwamen tranen terwijl ze me omhelsden. Ik voelde me zo warm, zo gelukkig, en beseftte dat datgene wat ik beleefde op een bepaalde manier vertrouwd aanvoelde. "Wat is dit?" vroeg ik en de Grootmoeders zeiden:

"Dit is hetzelfde als wat er gebeurde op de Bijeenkomst" doelend op de bijeenkomst van de Grootmoeders in Laguna Beach, Californië, enkele weken geleden. "Dat is het," zei ik. "Daarom voelt dit zo vertrouwd. Jullie waren ons toen ook aan het weven! Toch? Jullie zijn ons al die tijd al aan het weven."

Nu toonden de Grootmoeders me de vrouwen en de mannen van de Bijeenkomst, inmiddels weer terug in hun eigen deel van de wereld: Bahrein, Nederland, Wisconsin, Alabama, Finland, Nieuw Zeeland, Canada, Australië, België, Portugal, New York, Noorwegen, Florida, etc., etc. "wauww ....!" ik snakte naar adem terwijl er uit elk van hen licht stroomde. Mijn mond viel open en ik zei: "Dit is de reden waarom we zo vol vreugde waren op de bijeenkomst," zei ik. "Jullie waren toen ook druk bezig. Jullie waren ons daar ook tot goud aan het weven."

"Ja," zeiden ze, al knikkend en lachend.

Terwijl ik hierover nadacht kreeg ik een brief van een Grootmoedersgroep-begeleidster uit Nieuw Zeeland. "De verschuiving die we op de Bijeenkomst hebben gecreëerd is immens," schreef ze. Ik keek op naar de Grootmoeders, weer klaar om een vraag te stellen.

"Ja," zeiden ze, "en deze verschuiving vond plaats omdat jullie intensief met het Net van Licht hebben gewerkt. Het Net van Licht is niet, zoals sommigen denken, slechts een concept... het is een constructie, het is echt. Het bestaat in jullie 'gewone' werkelijkheid, maar ook daarbuiten, voorbij die werkelijkheid. Het Net van Licht kent geen grenzen. Dit is het Net van Licht dat de aarde zal vasthouden gedurende de tijden van verandering die voor ons liggen."

"Oh, ik slikte en hoorde mezelf zeggen, "Wanneer we samenkomen zoals we deden bij de bijeenkomst... als we zo in liefde samenkomen, vergroten we de kracht van het Net van Licht."

Zodra ik dat zei, flitste er overal licht, zo helder dat het mijn ogen totaal verblindde. De glinsterende gloed bedekte het landschap volledig. Toen verscheen er de schittering van juwelen en de gloeiende warmte van goud totdat een gouden deken de hele wereld bedekte.

Vol verwondering keek ik toe hoe deze deken één werd met het Net van Licht. Het Net van Licht dat de aarde omvat. "Oh mijn God!" ik snakte weer naar adem terwijl ik naar beneden keek. "Het is ook hier! Het is in mijn huis, het is in mijn tuin. Dit gouden licht bedekt alles," snikte ik, terwijl de tranen over mijn wangen rolden. "Er is zoveel licht, zoveel schitterende kracht, ik ben sprakeloos."

De Grootmoeders hebben ons omgeven met licht, ze weven ons tot een deken van goud. Ik weet dat dit vreemd klinkt, gezien wat er in de wereld om ons heen gebeurt, maar het is waar. De Grootmoeders roepen ons tot hen, ze trekken onze hongerende harten samen, en vanuit de liefdevolle verbinding die we maken wanneer we in liefde samenkomen, weven ze een deken van goud. Deze deken zal het Net van Licht sterker maken. Het zal ons, en al het leven, stabiel houden tijdens deze tijden van verandering die voor ons liggen.

Sharon McErlane